

VEČERNJA SONATA

Suton. Zlatan gori na bukvama lišaj
i bijeli đurđić zvoni u šipragu.
Srce moje, srce, malo se utišaj,
čuj muziku sfera, mističnu i blagu.

Ona tako mami, ona tako zivlje
u dubini šume gdje svjetluca kriješ,
gdje opija dušu božanstveno, divlje,
u paprati skriven procvjetali vriješ.

Šta li mjesec skriva, šta li noć ta skriva —
noć prepuna modre magije i čuda?
Kud li zivlje miris rascvjetalih iva?
Kud bih? Ni sam ne znam. Smješkam se ko luda.

Poč'ću u noć, prostor i vrijeme minut,
utonut u modru mistiku nemira —
i bit zvon đurđica ili se rasplinit,
i bit miris vriješka — magija svemira.

BOŽIĆ MEĐU BOROVIMA

Srečko Kosovel

Što, gdje, kako? Sam sam i nema nikoga ni ovdje ni tamo, ni čovjeka ni
svjetla. Nikoga. Nikoga.

Sam.

Otvorio sam prozor: nigdje nema snijega. Ni na pašnjaku, ni u poljima ni
u brdima. A ipak je Božić.

Svjetla su u kućama, u kućama su ljudi — samo sam ja sam.
Samo je siva cesta sama i crno stablo.

Jednom sam se vraćao. I tada su svuda bila svjetla, samo ih u jednoj kući
nije bilo.

Danas smo svjetlo i ja sami.

Otvorio sam prozor. Zvijezde, sitne i zlatne, bježe s ugodnim smiješkom
preko polja.

Ah, tamno je tamo u borovima. Ah, tamo je tiho. Tamo je svjetlo i tama,
zvijezde i noć, sveta tišina. Tamo je noćas Božić. — Ali zašto zurite?

Sa slovenskoga prevela* ANAMARIJA PALJETAK

* Iz: Srečko Kosovel, *Zbrano delo*, Druga knjiga, Državna založba Slovenije, Ljubljana, 1974, str. 208.